

Sygn. akt III CSK 253/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa D. R. V.  
przeciwko B. M. i I. A.  
o ochronę dóbr osobistych,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 30 listopada 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adwokatowi I. E. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu zagadnień prawnych oraz oczywistej zasadności skargi.

Stanowiska skarżącej nie sposób jednak podzielić. W odniesieniu do występowania w sprawie zagadnienia prawnego nie sposób uznać, że stanowi go ogólnikowe pytanie o to, jak w świetle prawa należy traktować „paszkwil” podpisany przez pozwanych. Również kwestie związane z odpowiedzialnością osób, które się pod nim podpisały nie mając świadomości jego treści jawi się raczej jako próba podważenia poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, a nie jako sformułowanie abstrakcyjnego i doniosłego prawnie zagadnienia.

Analiza całokształtu skargi nie prowadzi także do wniosku, że jest ona oczywiście uzasadniona. W szczególności nie można mówić o nieważności postępowania ze względu na orzekanie przez sędziego podlegającego wyłączeniu z mocy prawa (art. 379 pkt 4 k.p.c.), skoro sama skarżąca nawet wskazuje, że nie zgłosiła we właściwym terminie wniosku o wyłączenie sędziego. Jedynie na marginesie można wskazać, że wśród podstaw kasacyjnych znalazły się także niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. (*vide* art. 398<sup>3</sup> § 2 k.p.c.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy przyznał pełnomocnik skarżącej zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015, poz. 1801).

jw